

РЕШЕНИЕ

№ 712

гр. София, 31.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 29.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **10189** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс, чл. 162, ал. 2, т. 3 и чл. 166, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

С жалба, вх. № 37841/25.10.2023 г. „МОДУЛНИ ПРЕЧИСТВАТЕЛНИ СТАНЦИИ“ ЕООД оспорва издадения от директора на Б. дирекция „Д. район“, при Министерство на околната среда и водите АКТ ЗА УСТАНОВЯВАНЕ НА ПУБЛИЧНО ДЪРЖАВНО ВЗЕМАНЕ, № 248/10.10.2023 г., с който е установено в тежест на дружеството задължение да заплати такса, на основание чл. 194, ал. 1, т. 1, б. „в“ от Закона за водите, в размер на 2 068, 46 лева, дължима за периода от 01.01.2022 г., до 16.08.2022 г.

В съдебното производство дружеството – жалбоподател, чрез упълномощен адвокат: поддържа жалбата; не ангажира писмени доказателства, различни от тези, съставляващи административната преписка, която е представена от ответника; претендира възстановяване на разноски, съгласно списък.

Упълномощеният от ответника юрисконсулт: оспорва жалбата, със становище за неоснователност; желае юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема следното от фактическа и от правна страна.

„Модулни пречиствателни станции“ ЕООД е било титуляр на издадено от директора на БД „Д. район“ Разрешително за водовземане от минерална вода, № 11610075/05.08.2019 г. от сондаж № 58хг, находище „Кривина“, Район „Софийска

котловина“ (л. 46 от делото). С искане, вх. № РР-03-14/16.08.2022 г. титулярът е поискал от директора на БД „Д. район“ да прекрати действието на разрешителното. С оглед на това, с процесния АУПДВ № 248/10.10.2023 г. е установено задължение за такса, за периода от 01.01.2022 г., до 16.08.2022 г. За инициране на административното производство дружеството е уведомено надлежно (л. 41). Изготвен е Констативен протокол от 20.04.2023 г. (л. 38), в съответствие с изискването на чл. 194б, ал. 2, т. 4 ЗВ, който е съобщен на дружеството. Срещу констативния протокол е подадено писмено възражение (л. 34), в което основното защитно твърдение за недължимост на таксата е това, че „Модулни пречиствателни станции“ ЕООД „не може да ползва и не е ползвало реално водоземането“. В подкрепа на това твърдение са изложени в хронологичен ред факти и обстоятелства, за които ще стане дума по – долу и доказателства за които са налични в административната преписка. С АУПДВ, предвид съдържанието му задължението за заплащане на такса, за периода от 01.01.2022 г., до 16.08.2022 г. е определено на база разрешен годишен воден обем, съгласно Разрешително за водоземане от минерална вода, № 11610075/05.08.2019 г. и на основание чл. 3, ал. 2, чл. 11, ал. 1 и чл. 12, ал. 6 от „Тарифа за таксите за водоземане, за ползване на воден обект и за замърсяване“. С жалбата до Съда се поддържа доводът, че дружеството, по обективни причини не е ползвало минерална вода от сондаж № 58хг, находище „Кривина“, понеже: с издаденото Разрешение за строеж № 18/30.01.2020 г. (л. 13), за строеж на „Обект за производство и отглеждане на аквакултури“ е поставено условието „да не се изпълняват СМР, преди учредяване на вещни и сервитутни права на изместване В. СрН 20 киловата „Чепинци“, в полза на „ЧЕЗ Разпределение – България“ АД; на 07.02.2020 г. със заповед на главния архитект на Столична община (л. 14) е започнала процедура за изработване на ПУП и създаване сервитут за ново въздушно ел. – трасе, като със заповед от 17.03.2021 г. е одобрен ПУП за преместване на трасето, а на 30.09.2021 г. е одобрен и проектът за преместване; на 20.04.2022 г. „Модулни пречиствателни станции“ ЕООД е подало искане и съответни документи за издаване разрешение за строеж на проект „работна фаза“, с включен проект на помещение за монтаж на измервателно устройство и друга апаратура, свързани с ползването на минералната вода. Твърди се с жалбата, но не се доказва, че „към момента „ЧЕЗ Разпределение – България“ АД не е завършило процедурата по преместване на въздушното ел. – трасе“. Твърди се още с жалбата, че: процесният АУПДВ „е издаден от некомпетентно лице, без необходимата му представителна власт, в нарушение на производствените правила, като не са спазени изискуемите от закона срокове“. Тези твърдения с жалбата и в съдебно заседание не са развити подробно, с посочване на конкретни аргументи.

Съдът намира жалбата за неоснователна.

Основният спор се ограничава до това, дължими ли са определените с АУПДВ № 248/10.10.2023 г. такси по Разрешително за водоземане от минерална вода, № 11610075/05.08.2019 г., при положение, че дружеството – титуляр на разрешителното реално не е ползвало минералната вода – факт, който не се оспорва от страна на ответника и за който Съдът приема да са налични цитираните по – горе писмени доказателства. Не се оспорва от дружеството начина на определяне (изчисляване) размера на дължимата такса, както и самият размер.

Основанието за издаване на процесния АУПДВ № 248/10.10.2023 г. е чл. 195б от Закона за водите, вр. чл. 166 ДОПК. Именно разпоредбата на чл. 195б, ал. 1 ЗВ

определя материалноправната компетентност на директора на съответната басейнова дирекция, който всъщност има „необходимата представителна власт“, макар използването на това понятие да е неуместно за случая. Актът е издаден при наличието на изискуемите по ал. 2 на чл. 195б ЗВ писмени доказателства, които са описани в него като неразделна част. Каза се, че са започване на административното производство дружеството е било надлежно уведомено на основание и по реда на чл. 26 АПК, след обективно и всестранно изясняване на релевантните за случая факти и обстоятелства, след съобразяване с направените възражения (см. чл. 35 АПК). АУПДВ № 248/10.10.2023 г. съответства и на изискванията за форма, установени с нормите на чл. 59, ал. 1, ал. 2 АПК. Изложените в него мотиви позволяват осъществяването на ефективен съдебен контрол за законосъобразност, с оглед чл. 168, ал. 1 АПК.

С жалбата дружеството се позовава на „съдебна практика“, без да се цитират конкретни съдебни решение, за да обоснове тезата си, че: „таксите нямат безвъзмезден характер и плащането им винаги е обвързано с конкретно потребление“. Настоящият съдебен състав не споделя такава теза. Вероятно адвокатът – пълномощник и автор на жалбата прави аналогия със Закона за местните данъци и такси, във връзка с който наистина съществуват съдебни решения в горния смисъл. Не се отчита обаче, че ЗМДТ, установявайки размер на общинските такси по чл. 6 с.з. определя (чл. 8, ал. 1) конкретни принципи за това, а ал. 5 на чл. 8 задължава общинския съвет с наредба да регламентира и „реда, по който лицата, неползващи услугата през съответната година или през определен период от нея, се освобождават от заплащане на съответната такса“. В специалния за процесния случай Закон за водите такава регламентация липсва. Съществува определена разлика между таксите, по смисъла на чл. 6 ЗМДТ и тези по ЗВ. Последният (чл. 1 ЗВ) „урежда собствеността и управлението на водите на територията на Република България като общонационален неделим природен ресурс и собствеността на водностопанските системи и съоръжения“. Минералните води, като природен ресурс са изключителна държавна собственост. С други думи, освобождаването от заплащане на таксите по чл. 6 ЗМДТ по причини, че услугата не се предоставя за конкретен имот и/или собственикът не ползва имота, не е приложимо по аналогия и за минералните води. В., в Разрешително за водовземане от минерална вода, № 11610075/05.08.2019 г. от сондаж № 58хг, находище „Кривина“ като цел на водовземането е записано: „за всички други цели“, а като „обект на водоснабдяване“ – „инсталация (топлообменник за осигуряване на топлинна мощност за подгриване на топла вода за битови нужди и отопление на част от сграда в ПИ с идентификатор 39791.6003.614 по КККР на [населено място]“. Дори да не е било изпълнено отлагателното условие от Разрешение за строеж № 18/30.01.2020 г. на „Обект за производство и отглеждане на аквакултури“ („да не се изпълняват СМР, преди учредяване на вещни и сервитутни права на изместване В. СрН 20 киловата „Чепинци“, в полза на „ЧЕЗ Разпределение – България“ АД“) титулярът на Разрешително за водовземане от минерална вода, № 11610075/05.08.2019 г. е можел да ползва предоставения му ресурс, като не доказва да не е ползвал изобщо ресурса.

В заключение – Акт за установяване на публично държавно вземане, № 248/10.10.2023 г. е издаден от компетентен административен орган, в резултат на правилно прилагане на относимите материалноправни и процесуални разпоредби, коментирани по – горе. Актът е законосъобразен и обоснован, предвид

гореизложените мотиви.

Отхвърлянето на жалбата обуславя, на основание чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 24, изр. второ от Наредбата за заплащането на правната помощ присъждане в полза на ответника, на юрисконсултско възнаграждение, което Съдът определя в размер на 100 лева.

Водим от гореизложените мотиви, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата, вх. № 37841/25.10.2023 г. от „МОДУЛНИ ПРЕЧИСТВАТЕЛНИ СТАНЦИИ“ ЕООД, против издадения от директора на Б. дирекция „Д. район“, при Министерство на околната среда и водите АКТ ЗА УСТАНОВЯВАНЕ НА ПУБЛИЧНО ДЪРЖАВНО ВЗЕМАНЕ, № 248/10.10.2023 г.

ОСЪЖДА „МОДУЛНИ ПРЕЧИСТВАТЕЛНИ СТАНЦИИ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] да заплати на Б. дирекция „Д. район“ с център П., при Министерство на околната среда и водите юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: